

PÁL LEVELE A KOLOSSÉBELIEKHEZ

1. Fejezet

Kolossé városa a kis-ázsiai Pergia területén volt, és ebben a levélben Pál még további néhány gyülekezetet is üdvözöl Laodiceában és Hirápolisban is.

Pál sohasem volt személyesen ezeknél a gyülekezeteknél, de minden valószínűség szerint ezek a gyülekezetek efezusi szolgálatának melléktermékeiként jöttek létre.

Pál két évig volt Efezusban, amely közel van Laodiceához és Kolosséhoz.

Voltak olyanok, akik ezekről a területekről Efezusba mentek, meghallották Pál tanításait, és így terjedt az Isten Igéje ezekre a területekre is. Bizonyára miután hazamentek, otthoni Biblia tanításaik nyomán keletkeztek ezek a gyülekezetek.

Epafrász volt a kolosséi gyülekezet pásztora, aki meglátogatta Pált a római rabságban, és elmesélte neki, hogy milyen veszélyes tévtanítások kezdtek gyökeret verni Kolossében is. Pál azért írta ezt a levelet, hogy kiigazítsa ezeket a tévtanításokat.

Ezeknek egyike a gnosztikus tanítás volt, amely tagadta Jézus Krisztus isteni mivoltát. A másik tévtanítás a judaizmus volt, amely az üdvözülést a munkálkodás és hit keveredésének eredményeként hirdette.

Pál ezt a levelet az efezusiaknak címzett levéllel egyidőben írta, kb. K.sz. 64-ben, és a postás, Tükhikosz vitte mindkettőt rendeltetési helyére.

Pál, Isten akaratából Krisztus Jézus apostola, és Timóteus testvér

Az üdvözlés tipikus, Pál a leveleiben mindig ezt az üdvözlést használja, különböző formákban. Mivel tévtanítások kiigazítására írja a levelet, ezért a Jézus Krisztus apostola titulust használja, és azt írja, hogy Isten akaratából lett apostol.

Nem mindenkit hív el Isten apostolnak, tanítónak vagy pásztornak, de az a fontos, hogy az legyél, akinek Isten elhívott.

Pál imádkozik a kolossébeliekért, és az első kérése az, hogy legyenek betelve Isten akaratának ismeretével. Ez egy nagyon fontos imádság, és ezt szoktam magamnak is imádkozni folyamatosan: „Istenem, segíts, hogy megismerjem a Te akaratodat minden körülményben.”

Nagyon fontos, hogy minden nap újból és újból elkötelezzük életünket Istennek Jézus Krisztus uralma alatt. Ha ezt megtesszük, akkor az életünk Isten akaratának folyamatos megnyilvánulása lesz. Ha reggel ezzel kezdem, hogy „Uram, az életem a tied, a te szolgálód akarok lenni ma is, azt akarom, hogy a Te Lelked vezessen, és azt, hogy felülbíráld minden rossz döntésemet, Uram, légy az életem irányítója”, akkor hiszem, hogy a nap folyamán az Ő akaratának a megnyilvánulását fogom megélni.

Az én problémám az, hogy azt szeretném, ha Isten az egész napot előrevetítve megmutatná, és adna egy menetrendet a kezembe, amit áttekinthetnék, és

nekiindulhatnék a napnak. De a valóság az, hogy Isten soha nem mutatja meg a második lépést, mielőtt az elsőt meg nem tette.

Isten azt mondta Fülöpnek, hogy menjen Gázába. Összesen ennyit mondott. Sokminden szólt az ellen, hogy odamenjen, mert ez egy sivatag volt, és Fülöp éppen egy nagy lelki ébredés kellős közepén volt Szamáriában. Az emberek százai fordultak Jézus Krisztus felé, a dolgok nagyon elindultak, csodák történtek, és Isten ebből a sikeres evangelizációs kampányból kivonja őt, és elküldi a sivatagba.

Fülöp maradhatott volna Szamáriában, és mondhatta volna, hogy „Uram, nem látod, hogy milyen munka folyik itt? Miért akarod, hogy Gázába menjek?” Vitatkozhatott volna az Úrral, kimagyarázhatta volna magát a gázai útból azzal, hogy az nem lehet, hogy ezt Isten mondta neki, hogy egy sivatagba menjen, amikor itt Szamáriában nagy dolgok történnek.

Viszont, ha nem ment volna Gázába, akkor soha nem kapta volna meg a következő lépést.

A mi gondunk az, hogy gyakran nem követjük az első utasítást és így nem kapjuk meg a másodikat. Amikor Fülöp Gázába ért, akkor meglátott egy hintót, amely Etiópia felé tartott. Az Úr azt mondta neki, hogy „*Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz.*” Ez volt a második utasítás. Isten akarata lépésenként vált ismertté számára. És így történik ez a mi életünkben is.

Timóteus testvér

Ő Pál hűséges társa, aki a legjobban megértette őt. A filippieknek ezt írta róla: *Timóteust hamarosan elküldhetem hozzátok, hogy én is megnyugodjam, miután megtudtam: mi van veletek.*

Mert nincs mellettem hozzá hasonló lelkületű, aki olyan őszintén törődne ügyeitekkel;
Pál szíve szerint való ember volt Timóteus, elkötelezett volt az Úr ügyei iránt.

Nagyon nehéz megtalálni azokat, akik osztoznak a saját meglátásunkban és az Úrral kapcsolatos elkötelezettségünkben.

a Krisztusban megszentelt hívő testvéreknek, akik Kolossében élnek: kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól.

Hálát adunk mindenkor Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának, amikor értetek imádkozunk,

Pál majdnem minden levelében megemlíti, hogy imádkozik azokért, akiknek a levelet írta. *Mert tanúm az Isten, akinek teljes lelkeimmel szolgálok az ő Fia evangéliumával, hogy szüntelenül megemlékezem rólatok, és szüntelenül kérem imádságaimban..*

Az efezusi levélben is leírja az imádságait, és a többi levelekben is említi ezt, következésképpen Pál az imádság embere volt. Minden egyes ember, akit Isten nagymértékben használt, igazi, elkötelezett imádkozó volt.

mivel hallottunk a Krisztus Jézusba vetett hitetokról és arról a szeretetről, amely valamennyi szent iránt él bennetek.

Hálát adunk azért a reménységért is, amely készen van számotokra a mennyekben,...

E három dolog, a hit, a remény és a szeretet nagyon gyakran kapcsolódik össze Pál leveleiben. A korintusi levél 13.-ik fejezetében azt írja: „Maradjatok meg hitben, reményben és szeretetben.” Ez az a három tulajdonság, amely a hívőt jellemzi.

amelyről már előbb hallottatok az igazság beszédéből, az evangéliumból.

Pál az efezusiakért többek között azt is imádkozta, hogy megtudják, hogy mi az elhívásuk reménysége. Péter azt mondta, hogy *Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra.*

Mert ez hozzátok is eljutott, és ahogyan az egész világon gyümölcsöt terem és növekedik, ugyanúgy közöttetek is

Érdekes, hogy Pál kijelenti, hogy az evangélium az egész világhoz eljutott. Ez hihetetlen, hogy szatelit TV és rádió nélkül a korai egyház képes volt az evangéliumot az egész világba eljuttatni. Beteljesítették a Jézus Krisztus által adott küldetést: „Tegyetek tanítványokká minden népeket!” Pál kijelenti itt, hogy a feladat be volt teljesítve Krisztus halála után 32 évvel. Mindezt úgy érték el, hogy nem építettek fel egyetlen templomot, egyetlen teológiai akadémiát sem.

Hogyan tudták mindezt elérni? A Szentlélek erejének segítségével, úgy, hogy mindig a Szentlélek irányításának vetették magukat alá a korai egyházban.

Nem értek egyet azokkal, akik azt mondják, hogy a Szentlélek azért jött el, hogy az elején segítsen az indulásban, de miután megszervezték mindent, már nem volt erre az erőre szükség, ezért Isten visszavonta a Lélek erejét, és hagyja, hogy a saját erőnkől haladjunk.

A ma rendelkezésünkre álló összes dologgal együtt képtelenek vagyunk eljuttatni az evangéliumot az egész világhoz. Az emberiség kisebb százaléka ismeri ma Jézus Krisztus, mint 30 évvel ezelőtt. Ha a csökkenés így halad tovább, akkor 2021-re az embereknek csak 5%-a fog hallani Jézus Krisztusról. Ez a mai egyház kritikája, és sokat mond a Szentlélek erejéről.

A mai egyház egyetlen reménye az, ha a Szentlélek erejével és irányításával kezd dolgozni. Nem hiszem, hogy mindezt az emberek által kitalált eszközökkel, programokkal meg lehet csinálni, és szerintem Isten nem is akarja ezt. Szerintem csak imádsággal és a Szentlélek irányításával tud az egyház hatékony tanubizonyosságot tenni ebben a világban.

Jézus azt mondta, hogy *erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.*

Az egyetlen erő a Szentlélek ereje lehet, és ha ezt tagadjuk vagy elutasítjuk, akkor nem csoda, hogy elbukunk abban a küldetésünkben, hogy eljuttassuk az evangéliumot a világ minden tájára.

A Kolossé levél első fejezetének második felében Pál ismét említi, hogy mindenki hallotta már az evangéliumot:

Ha ugyan megmaradtok a hitben szilárdan és egyenesen, el nem tántorodva az evangélium reménységétől, amelyet hallottatok, amely hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt, és amelynek én, Pál, szolgájává lettem.

Vannak olyanok, akik azt mondják, hogy Jézus nem jöhet el addig, amíg az evangéliumot nem hirdették mindenki számára a világon. De itt láthatjuk, hogy az evangéliumot már egyszer hirdették az egész világ számára.

az egész világon gyümölcsöt terem és növekedik

Nézzük csak meg, hogy ahol hirdették az evangéliumot, ott milyen gyümölcsöket termett az emberek és a nemzetek életében. Azok a nemzetek, amelyek befogadták Jézus Krisztus evangéliumát teljesen más gyümölcsöket teremtek, mint azok, ahol más vallások dominálnak.

Itt most Jézus Krisztus tiszta evangéliumáról beszélek, mert sajnós a szervezett egyház nem mindig hirdeti a tiszta evangéliumot, hanem gyakran csak vallásos tapasztalatok sorozatát. Ezért aztán sok olyan nemzet van, amely az egyház befolyása alá került, de ennek semmi eredménye sem látszik.

Az evangélium egyik gyümölcse a szabadság szeretete. Az amerikai nemzetet is olyan emberek alapozták meg, akik az Isten szabad imádatát keresték, az állami egyház fennhatósága nélkül.

A mai Európa lelki sötétsége az állami egyházi rendszereknek a következménye. Azokban az európai országokban, ahol az egyház állami fennhatóság alatt van, és az egyházat az emberek adóiból tartják fenn, ott az egyház halott.

Amerikában is egyre jobban csökken és romlik az emberek szabadsága, mert az egyház berkein belül olyan erők munkálkodnak, amelyek nem oda valók. Az emberek azért engednek teret ezeknek az erőknek, mert az evangélium ereje ebben az országban sem olyan, mint amilyen valamikor volt. Nincs itt már olyan szabadság, mint az őseink idejében.

az egész világon gyümölcsöt terem és növekedik

Az evangélium valódi gyümölcse a szeretet, a többi ember értékeinek meglátása, a testvéreink szeretete. Olyan szeretet ez, amely egymás iránti jó cselekedetekben nyilvánul meg, egymás segítségében.

ugyanúgy közöttetek is, attól a naptól fogva, amelyen meghallottátok, és igazán megismertétek az Isten kegyelmét.

Pál itt hangsúlyozza, hogy mennyire fontos megismerni az Isten kegyelmét a maga valóságában.

Így tanultátok ezt Epafrásztól, szeretett szolgatársunktól, aki a Krisztus hû szolgája értetek.

Ő hozta nekünk a jó hírt a Lélektől kapott szeretetetekről.

Ezért tehát, attól a naptól fogva, amelyen ezt meghallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen ismerjétek meg az ő akaratát minden lelki bölcsesség és belátás révén, hogy élhessetek az Úrhoz méltóan, teljes mértékben az ő tetszésére

Pál azt írta az efezusiaknak, miután bemutatta nekik, hogy kicsoda Isten és mit tett értük, hogy *éljétek méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok*. Isten gyermeke vagy: akkor élj annak megfelelően.

és teremjétek gyümölcsöt mindenfajta jó cselekedettel, és növekedjétek az Isten ismeretében.

Mennyire fontos, hogy szüntelenül növekedjünk Isten ismeretében. Istent az Ő Igéjén keresztül ismerhetjük meg a legjobban, ezért hallgatjuk a tanításokat. Az Istennel kapcsolatos ismeretünk hétről hétre kell növekedjen.

Erősödjétek meg minden erővel az ő dicsőségének nagysága szerint

Hogy megtapasztalhassátok Isten Lelkének csodálatos erejét, amely az életekben munkálkodik.

a teljes állhatatosságra és az örömmel viselt hosszú tûrésre.

Gyakran a türelmünk és állhatatosságunk egyáltalán nem örömteli, hanem tele van panaszkodással, zúgolódással.

Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljétek.

Az efezusiaknak is azt írta Pál, hogy imádkozik azért, hogy megismerjék az Ő örökségét.

Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába,

Erről szól a megtérés, amikor megszabadulunk a bűntől való függőségünktől, a Sátán erejétől, és Isten Királyságába vitetünk át. Sokat olvashatunk az Isten Királyságáról, és sokszor gondoljuk azt, hogy ez egy jövőben esedékes dolog. Sokak számára ez így is

van, de nekünk jelenidő kellene legyen. Abban a pillanatban, amikor először lehajtod a fejed Jézus Krisztus előtt, akkor ennek a Királyságnak a részesévé válsz. Én a Királyság része vagyok, mert átadtam az életem Jézusnak, és hűséges alattvalója lettem. Ő az én Királyom, így én az Ő Királyságában vagyok.

akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata.

A gnosztikusok Kolossében tagadták Jézus isteni voltát, ezért Pál most fel fog sorolni néhány dolgot Jézussal kapcsolatban.

Ő a láthatatlan Isten képe

János evangéliumának első fejezetében olvashatjuk, hogy *Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.*

Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.

Ő volt tehát, a láthatatlan Isten képe. A zsidó levélben Ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása.

az elsősülött minden teremtmény közül.

A görög szó azt jelenti, hogy minden teremtmények fölötti.

Mert benne teremtett minden a mennyen és a földön

A Mózes 1-ben olvashatjuk, hogy *Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet.*

A héber eredeti szöveg az Isten szóra az ELOHIM-et használja, amely többes számban van, mert az Isten egyes számban EL, többesszámban ELOHIM.

Igy tehát már a Biblia első sorában a teljes szentháromságra találunk utalást. Majd, amikor az embert teremtette így szól az Ige: *Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlónak, többes számot használ itt is, mert az Isteni tanácsban az Atya, a Fiú és a Szentlélek vett részt, és megteremtették az embert.*

János evangéliuma így kezdődik:

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.

Ő kezdetben az Istennél volt.

Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.

Jézus tevékenyen vett részt a teremtésben, mert szó szerint minden általa lett, ami a földön és a mennyben található.

a láthatók és a láthatatlanok

akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtett.

Tehát Ő nemcsak a Teremtő, de Ő az is, akiért az egész teremtett: minden angyal, a teljes világmindenség és annak minden dolga, beleértve minket is. Te is az Ő kedvére és eszközeként teremtettél.

Az emberek ezt gyakran visszautasítják, és lázadnak ellene. Ő megengedi ezt, mert szabad akaratot adott neked: az Ő képmására teremtettél, és mivel Isten saját döntési képességgel rendelkezik, ezért téged is ilyennek alkotott meg. Erre szükség volt azért, hogy értelmes kapcsolat lehessen közted és Isten között.

Az emberi testet tanulmányozva rájöttem, hogy Isten teremthetett volna minket nagyon intelligens robotoknak is. Minden egyes emberi funkciót el tudnánk látni, egyetlen kivétellel, amely az értelmes szeretet, az értelmes kapcsolat. Ehhez viszont már nem elég egy robot, mert választási lehetőségre van szükség, ezért ezzel együtt teremtett minket.

Ha ezt a választási lehetőséget úgy használod, hogy Őt választod, és érte élsz, akkor az életed tele lesz gazdagsággal és beteljesüléssel. Ha a választási lehetőséget arra használod, hogy magadnak élj, akkor az életed üres és értelmetlen lesz, - maga a csalódás.

Ő előbb volt mindennél

Ő már a világ létezése, az angyalok létezése előtt létezett, mert örökkévaló, és mindig is létezett.

és minden őbenne áll fenn.

Ebben az esetben a görög „fennállni” szó jelentése: „összetartva”.

Miután az atomok törvényét és az elektromos energia törvényét megismertük, ez a kijelentés még érdekesebb lett. Az elektromosság törvénye szerint az egyforma töltésű elektronok taszítják, míg az ellentétes töltésűek vonzzák egymást. Az áram működésének alaptörvénye tehát az, hogy a pozitív és a negatív töltésű elektronok vonzzák egymást.

Amikor az atommagot elektronokkal bombázzák, akkor 600 ezer elektro-voltra van szükség ahhoz, hogy egyetlen protont bejuttassanak az atommagba. Ennek alapján ki tudták számítani, hogy körülbelül 5-7 kiló közötti erőt kell kifejteni két proton között azért, hogy egyben maradjanak.

Az atommag tulajdonképpen összfüggő protonok összessége, amely teljesen ellentmond az elektromosság törvényének. A világmindenség titka az, hogy vajon mi tartja egyben azt. A tudomány a mai napig sem tud erre válaszolni. Nincs válasz erre sehol, kivéve itt:

és minden őbenne áll fenn.

Ha az Úr csak egyetlen pillanatra is elengedné a világmindenséget, akkor az egész világmindenség egyetlen hatalmas robbanással eltűnne. Mindennek vége lenne.

Ő a feje a testnek, az egyháznak is

Emlékeztetnünk kell erre magunkat, mert mindig voltak és lesznek olyan emberek, akik az egyház fejének pozícióját akarják birtokolni.

A felekezetek egyik gyengesége a hatalomért folytatott állandó küzdelem. Egy igazán istenfélő pásztor az kellene a legkevésbé érdekeljen, hogy ő akarjon a felekezet elnöke, vagy akár a pápa lenni. Mert csak az akarhat lenni, akivé Isten szeretné őt tenni.

De vannak emberek, akik hataloméhesen szeretnék magukhoz ragadni a hatalmat, az előkelőséget, a vezető pozíciót, és ezt nagyon szomorú végignézni, mert Krisztus a feje az egyháznak.

ő a kezdet, az elsősülött a halottak közül

Előtte már mások is feltámadtak a halottak közül, de Ő abban az értelemben első, hogy Ő az első olyan, aki többé sohasem fog meghalni. Akik előtte feltámadtak, azok ismét meghaltak, de Ő az örökéletre támadt fel.

hogyminden tekintetben ő legyen az első.

Ez az Isten akarata és terve, hogy mindenben Jézus legyen az első. A mindenbe te is beletartozol, tehát a kérdés az, hogy elsőbbséget élvez-e Krisztus az életedben? Isten akarata az, hogy Krisztus mindenek felett legyen mindannyiunk életében, és hogy semmi és senki se legyen Ő előtte.

Mindezt nemcsak a száunkkal kell megvalljuk, hanem a valóságban is.

Attól tartok, hogy amikor a cselekedetekre kerül sor, akkor sok kereszténynek a valóságban nem Krisztus az első az életében. De ne őket nézzük, hanem magunkat, mert engem nem miattuk fognak számon kérni, hanem magam miatt. Isten előtt egyedül magammal kapcsolatban kell elszámoljak, és ezért fontos, hogy ne a mások elkötelezettségét vizsgálgassam, hanem a saját elkötelezettségemet.

Nincs miért mások bukásait nézegessem, hanem inkább az enyémmel kellene törődjek, és saját magamat kell megítéljem, mert akkor nem leszek Isten által megítélve.

Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakjék,

Az Istenség teljessége a mi Urunkban lakozik, ezért tökéletesek vagyunk Őbenne.

és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent, a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által.

Titeket is, akik egykor Istentől elidegenedtetek, és ellenséges gondolkozásúak voltatok gonosz cselekedeteitek miatt, most viszont megbékéltetett

Jézus békét kötött az Atyával az ember számára. Az ember harcolt és lázadt Isten ellen, és mindnyájan részesei voltunk ennek a lázadásnak, amikor a saját testünk és eszünk

után jártunk. Jézus a kereszten kiontott vére által valós alapot teremtett arra, hogy Isten megbocsájtassa a bűneinket, és így lehetséges lett a békesség Istennel.

emberi testében, halála által, hogy mint szenteket, hibátlanokat és feddhetetleneket állítson majd színe elé.

A Jézus Krisztusba vetett hitem által minden bűnöm megbocsájtott. Tehát Jézus hibátlanként fog engem bemutatni az Atya előtt. Júdás levelében olvashatjuk, hogy *Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel*

Fel tudjátok fogni, hogy mit adott nektek Jézus Krisztus? A bűneitek és hibáitok teljes megbocsájtását! Krisztusban Isten titeket szentnek, tisztának és igaznak lát, mert a hitetek alapján Jézus Krisztus igazsága nektek számíttatik be. Mindez nem az erőfeszítéseitek, az elkötelezettségeitek vagy a hatalmas áldozataitok miatt, hanem egyszerűen a Jézus Krisztusban vetett hitetek miatt Isten igaznak mond titeket.

Isten a mai napon is igaznak lát, pedig én még magamat sem látom igaznak, hanem inkább hibáim, bukásaim és gyengeségeim tömkelegét látom. De Isten Jézusban lát engem, és ezért hibátlannak és feddhetetlennek tart. Mennyire hálás vagyok ezért Krisztusnak!

Ha ugyan megmaradtok a hitben szilárdan és egyenesen, el nem tántorodva az evangélium reménységétől, amelyet hallottatok, amely hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt, és amelynek én, Pál, szolgáivá lettem.

Most örülök a tiéteket elviselt szenvedéseimnek, és testem elszenvedti mindazt, ami a Krisztus gyötrelmeiből még hátravan, az ő testéért, amely az egyház.

Ez egy igen nehéz ígerész, és be kell valljam, hogy nem értem azt a maga teljességében. Úgy tűnik, hogy Pál arról beszél, hogy Krisztus szenvedéseinek hátralevő részét kell elszenvedje a saját testében az egyházért. Mindezt csak akkor tudjuk megérteni, ha előbb tisztában vagyunk Krisztus és az egyház kapcsolatával, pontosabban Krisztus és a köztünk levő kapcsolattal.

Bármilyen megtorlást kell is elszenvedjetek Jézus Krisztusért, az a megtorlás valójában Jézus ellen irányul. Pál felismerte, hogy a megveretések, megkövezések, üldöztetések és a bebörtönzéseik mind azért történtek, mert az emberek Jézus Krisztussal szemben voltak ellenségesek. Tehát Krisztus miatt szenvedett, Érte ült börtönben, és az Ő gyötrelmeit kellett elviselje azoktól, akik megvetették Jézust. Pál mindezt kiváltsággént kezelte, ezért mondta, hogy örül annak, hogy mindezt el kell szenvedje.

Jakab azt írta erről, hogy *teljes örömmel tartsátok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, ne csodálkozzatok azokon a megpróbáltatásokon, amelyeken keresztülmentek, hanem örüljete.*

Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok.

Örüljétek és ujjongjatok, mert jutalmatok bőséges a mennyekben, hiszen így üldözték a prófétákat is, akik elöttetek éltek.”

A természet szerinti ember továbbra is gyűlöli Jézust. Ezért, amikor az Ő földi képviselőjeként állsz előttük, akkor a neki szánt csapásokat te kell elviseljétek. Pál idejében mindezt kiváltsággént kezelték, és örültek, hogy szenvedhettek Krisztus ügyéért.

Ne vegyétek ezt személyetek ellen irányuló támadásnak. Örülhettek annak, hogy az Úr méltónak talált arra, hogy az Ő nevéért szenvedhesek. A korai egyház apostolai is örültek annak, hogy az Úrért szenvedhettek.

Ennek a szolgáivá lettem a szerint a megbízatás szerint, amelyet Isten nekem a ti javatokra adott, hogy teljesen feltárjam elöttetek az Isten igéjét; mégpedig azt a titkot, amely örök idők és nemzedékek óta rejtve volt, de amely most kijelentetett az ő szentjeinek, akiknek Isten tudtul akarta adni, hogy milyen gazdag ennek a titoknak dicsősége a pogány népek között. Ez a titok az, hogy Krisztus közöttetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek.

A minap lehetőségünk nyílt arra, hogy Laosz királyával megosszuk az evangéliumot. Tudtam, hogy Ő budhista, és Budha azt tanította, hogy az emberek és a világ minden problémája az anyagi világból ered. Ha egy ember tehát teljesen el tudja magát választani az anyagi világtól, akkor kizárólag csak lélekben lehet, és az anyagi világtól függetlenül magát a Nirvanába élhet. Ez tehát a budhista reménye és célja, hogy aszkétizmus, böjt és egyéb dolgok segítségével megtagadja testének minden kívánságát.

Elmondtam neki, hogy a Biblia szerint az ember alapvetően lélek, de egy testben él és tudata van. De ha az ember a testi életét részesíti előnyben, és nem tudja beteljesíteni az Isten által adott célt, akkor Istennel ellenségességben él. Ha viszont lélekben él, akkor Istennel kapcsolatban van, és alapvetően Budha is ezt tanította. Voltak más vallásos vezetők a történelemben, akik fontos igazságokat tanítottak azzal kapcsolatban, hogy miként kell az ember lélek szerint élni, de a probléma az volt velük, hogy nem tudták biztosítani azt az erőt, amely ahhoz szükséges, hogy a gyakorlatban ezt meg is tudjuk tenni.

Ezért Isten elküldte a Fiát, Jézus Krisztust, hogy meghaljon a bűneimért, és azok megbocsájtassanak, majd feltámadt a halálból, és azt mondta, hogy ettől kezdve bennünk fog lakozni, és azt mondta, hogy biztosítom számokra az erőt, amely a lelki élethez szükséges. Nem tudod, és nem is kell saját magad megtegyed a saját erődből, mert én adom az erőt neked mindehez. Ez az alapvető különbség a kereszténység és a világ többi vallása között. A keresztény ember az erejét a benne lakozó Krisztustól kapja.

Imádkozzatok a Laosz-i királyért, hogy meglássa az igaz utat, a reménység dicsőségét.

Mi őt hirdetjük, miközben minden embert teljes bölcsességgel intünk és tanítunk, hogy minden embert tökéletessé tegyünk a Krisztusban.

Ez a szolgálatunk értelme, hogy teljes Krisztusi bölcsességre tanítsunk mindenkit. Éveken keresztül arra használtam a szolgálatomat, hogy Jézus Krisztushoz vigyem az embereket, de sohasem neveltem őket Krisztus teljes bölcsességére. Az evangelizálás volt a fő műsorszámom, és a gyülekezet gyenge volt. Pál viszont a hívők felnevelését vette célba.

Ezért fáradozom én is, és küzdök az ő ereje által, amely hatalmasan működik bennem.

Atyám, köszönjük Jézus Krisztust, a Te egyszülött Fiadat, aki azért jött ebbe a világba, hogy kinyilatkoztassa az Atyát, az Isten képmását. Ő a hatalmas világegyetem teremtője, és milyen csodálatos, hogy ezen a kis bolygón járt, emberekkel evett együtt, velük beszélt, őket érintette meg.

Atyám, csodáljuk a megnyilatkozás titkait, amint az Isten Krisztusban megbékélteti a világot saját magával. Csodáljuk a legnagyobb titkot, hogy az a Jézus, aki meghalt, és ismét feltámadt, aki a világot is összetartja, Ő a mi szívünkben lakozik, és erőt ad az életünkhöz.

Atyám, milyen elképesztően nagyszerű, hogy bennünk lakozol! Add, hogy engedjük át magunkat a Te eszközeidnek, amelyeken keresztül a Te akaratod érvényesülhet, a Krisztus Jézus nevében.

PÁL LEVELE A KOLOSSÉBELIEKHEZ
2-4. Fejezet

Szeretném, ha tudnátok, mennyit küzdök értetek és a laodiceaiakért; és mindazokért, akik engem nem ismernek személyesen

Itt Pál saját belső tépelődéseiről ír, amely szeretetből fakadt, és nagyon vágyott arra, hogy egyszer találkozzon velük, és lássa őket. Annak ellenére, hogy ez nem sikerült, mégis nagyon a szívéen viselte dolgaikat, főleg a tévtanítások fenyegetése miatt.

Nem tudom, hogy miért van ez így, de úgy tűnik, hogy a hazugságok és a tévtanítások villámgyorsan terjednek, az igazság pedig csigalassúsággal. Úgy tűnik, hogy az emberek minden tévtanításra ráharapnak, az igazsággal szemben pedig nagyon elutasítóak.

Ma is így van, és így volt ez Pál idejében is, és ez nagyon sok belső konfliktust okozott Pálnak.

hogy szívük felbátorodjék, összeforva szeretetben, és eljussanak a teljes bizonyossághoz vezető ismeret egész gazdagságára: az Isten titkának, Krisztusnak ismeretére.

A tévtanítások egyike a gnosztikus tanítás volt. Ez a csoport, mint a neve is mutatja, azt tartotta magáról, hogy felsőbbrendű ismeretei vannak titokzatos dolgokról.

Gyakran sokat megtudhatunk egy csoportról a neve alapján is. Amikor valami furcsa nevet választanak a közösségüknek, akkor tudhatod, hogy maga a közösség is furcsa lehet.

A gnosztik szó azt jelenti: tudni. Ahhoz, hogy a köreikbe kerülhessél, egy befentes kellett bevigyen közéjük, és ott mindig „titokzatos dolgokról” beszélgettek. Pál itt az ő kifejezésüket használva írja, hogy azt szeretné, ha eljutnának az Isten titkainak ismeretére, amelyet már az előző fejezetben meghatározott: *Ez a titok az, hogy Krisztus közöttetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek.*

szívük felbátorodjék, összeforva szeretetben

Milyen gyönyörű dolog, amikor egy gyülekezet tagjainak szeretetben összeforrik a szíve!

eljussanak a teljes bizonyossághoz vezető ismeret egész gazdagságára

Nagyon szomorú, hogy sok keresztény egész életén keresztül küszködik megváltásának bizonytalanságával.

Én is éveken keresztül kételkedtem abban, hogy meg vagyok váltva, és minden vasárnap megpróbáltam újabb és újabb fogadalomtétellel bebiztosítani a megváltásomat. De ez nagyon nehéz életforma.

Mekkora nagy áldás az, amikor valakinek teljes bizonyossága van. Ezért írta János az első levelét:

Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van.

Hogyan lehet teljes bizonyosságom? Csak akkor, ha hitben közelítek Istenhez, bízva az Ő Krisztus által adott kegyelmében. Ha viszont a saját erőfeszítéseimben és munkálkodásomban vetem a megigazulásom bizalmát, akkor soha nem lesz teljes bizonyosságom. Akinek tehát az Istennel való kapcsolata a törvényen vagy a saját munkálkodásán alapszik, annak következésképpen nincs bizonyossága saját megváltásáról.

A bizonyosság csak akkor érhető el, ha megértjük Isten kegyelmének tényét és a saját Krisztusban való állapotunknak valóságát. Pál is ezt szeretné, hogy a kolossébeliek is megértenék ezt a „titkot”.

Benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve.

Ezt azért mondom, nehogy valaki titeket megtévesztő szavakkal félrevezessen.

Mert ha távol vagyok is testben, lélekben mégis veletek vagyok, és örömmel látom a köztetek uralkodó szép rendet és Krisztusba vetett hitetek szilárdságát.

Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljete is őbenne.

A tévtanításokat hirdető emberek többsége nem a hitetleneknek akarja átadni az ismereteit, hanem az egyháznak. Nagyon kevés olyan tévtanítás van, amely nem hívőket szólít meg. Nem a bűnösökért imádkoznak, hanem a szentekért. A gyülekezetekbe szeretnének mindig beférkőzni, és ott kezdik az új „különleges kinyilatkoztatásaikat” hirdetni. A valódi evangelizálók mindig az elveszetteket, az elesetteket célozzák meg, a tévtanítók pedig inkább paraziták, és a gyülekezetből akarnak megélni.

Pál ezért utal vissza a kezdetekre, hogy ugyanúgy éljenek Krisztusban, mint ahogyan elfogadták Őt, és ne dőljenek be a legújabb „kinyilatkoztatásoknak”. Nincs szükségünk az igazság új kinyilatkoztatásaira, hanem inkább arra van szükségünk, hogy újabb és újabb tapasztalatokat szerezzünk a már meglévő igazsággal kapcsolatban. Isten az Igéjében mindent átadott nekünk az igazi étellel kapcsolatban.

Gyökerezetek meg és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőszegesebb.

Krisztus az alap amire az életünket felépítjük, Ő kell legyen az életünk középpontja. A megváltásunk alapja az Ő kegyelme volt, ne próbáljuk feljavítani ezt a kegyelmet a saját munkálkodásunkkal.

Vigyázzatok, hogy rabul ne ejtsen valaki titeket olyan bölcselkedéssel és üres megtévesztéssel, amely az emberek hagyományához, a világ elemeihez, és nem Krisztushoz alkalmazkodik.

Dupla figyelmeztetés az üres megtévesztések és a filozófia megtévesztéseivel szemben.

Mert benne lakik az istenség egész teljessége testileg,

A gnosztikusok tagadták Jézus istenségét, vagyis azt, hogy Isten emberi formában lejtött közénk. Pál viszont igazolja ezt a tényt.

és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez

Nagyon fontos megérteni, hogy a megigazulásotok és a megváltásotok befejezett tény, nem tudtok semmit hozzáadni, mert teljesek vagytok Őbenne. Hányszor és hányszor ígértem meg Istennek, hogy mostantól kezdve jobb leszek, csak azért, hogy az Ő kedvébe járjak. Milyen jó lett volna, ha akkor valaki megtanította volna nekem, hogy teljes vagyok Krisztusban, és csak bíznom kell Őbenne, de nem tudok semmit hozzátenni ehhez a tényhez.

mert ő a feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.

Az első korintusi levél 7.-ik fejezetében is ugyanerről a „fejről” ír Pál, ami alatt Krisztus fennhatóságát értette. A fejedelemségek és a hatalmasságok a lelki lények tisztségeit jelölik, és Jézus az Úr mindezek fölött is.

Kezdetben Isten megteremtette a világmindenséget, és először több százmillió angyali teremtményt alkotott. Ezek különböző tiszteket és pozíciókat foglaltak el: lehettek arkangyalok, fejedelmek, hatalmasságok és a többi.

Sátán volt az egyik legmagasabb tisztséget betöltő angyal Isten teremtményei közül. Amikor fellázadt Isten ellen, akkor, a Jelenések Könyvében található utalás alapján, az angyalok egyharmadát maga mellé állította. Ez azt is jelenti, hogy Isten nemcsak minket, embereket teremtett szabad akarattal, hanem az angyalokat is.

Akik pedig Sátánnal együtt felláztadtak, valószínű, hogy különböző tisztségeket viseltek, ezért amikor a fejedelemségekről és hatalmasságokról beszél Pál, lehet, hogy a fellázadt angyalokról beszél, de az is meglehet, hogy az Istenhez hűségesekről szól. Mindettől függetlenül Jézusnak mindannyiuk felett uralma van.

Ha a teljes képet látni akarjuk, akkor tudnunk kell, hogy a végelszámolás szempontjából a Sátán most is az Isten akaratát viszi véghez. Olyan szolgálatot tesz Neki, amelyet Isten enged meg, mert Ő arra használja a Sátánt, hogy próbára tegye az Isten iránti elkötelezettségünket és elszántságunkat. Ha a Sátán nem létezne, akkor mi nem tudnánk, hogy szeretjük-e igazán Istent vagy sem.

A különböző anyagokat is tesztelni szokták, hogy meghatározhassák a keménységüket és szilárdságukat. Az Isten tesztjei által mi magunk megérthetjük, hogy mik az erősségeink és mik a gyengeségeink, és Ő ehhez a Sátánt használja eszköként.

A Sátán ugyanúgy szabadon választotta a jelenlegi pozícióját, mint azok a lázadó emberek, akik az Isten ellen fordulnak. Ezért Júdáshoz hasonlóan a Sátán sem okolhatja Istent. Igaz, hogy a Biblia előre megjövendölte, hogy Júdás el fogja Őt árulni, de Jézus azt mondta róla, hogy ha ő jó lett volna, akkor meg sem született volna.

Annak ellenére viszont, hogy az elárulás egy előre elhatározott dolog volt, mégis Júdás maga választotta azt, hogy elárulja Jézust... De, nehéz ezt felfogni a maga teljes valóságában.

A Sátán sorsa is az volt, hogy olyan eszközzé váljon, amely segítségével az emberek próbára tehetők. Mégis ő maga volt az, aki az Isten elleni lázadást választotta, viszont e lázadás közepette is azt teszi, ami Isten célja, ugyanakkor mindig az Isten alattvalója marad.

Az Isten kijelöli számára azokat a határokat, ameddig elmehet. Amikor Jóbbal kapcsolatban panaszkodott Istennek, akkor a Sátán azt mondta, hogy „nem tudok közelférkőzni hozzá, mert az Isten védőgyűrűje van körülötte”. Amikor Isten eltávolította a védőgyűrűt, továbbra is korlátozta azt, hogy a Sátán mit tehet és mit nem.

Ugyanígy az Isten veletek kapcsolatban is korlátozza a Sátán hatalmát, és csak az általa meghatározott határig mehet el. Ezért téves az az elképzelés, hogy a Sátán az Isten ellentéte. A közelébe sem ér az Istennek, mert Isten végtelen, örökkévaló, teljhatalmú, míg Sátán csak egy teremtett lény. Ha a Sátán ellentétét keresed, akkor például Mihály vagy Gábrriel arkangyalt kell vizsgálni, mert ők azok az angyalok, akik Istenhez hűségesek, és ugyanolyan hatalmuk van, mint a Sátánnak.

Benne vagytok körülmételve is, de nem kézzel végzett körülmételéssel, hanem a Krisztus szerinti körülmételéssel, a bűn testének levetése által.

Most Pál a judaizálók ellen fordul, mert ők azt tanították, hogy a Krisztusban való hit jó, fontos és szükséges, de nem elég a megigazuláshoz. A megváltás érdekében a törvénynek is eleget kell tenni, körül kell metélned és be kell tartani a törvény pontjait. Pál azt írja, hogy a Krisztusban való hit elég, és ha hiszel, akkor a körülmételkedés már lelkileg megtörtént.

A lelki körülmételkedés az igazi, mert Jézus Krisztus által lemondta a test vágyairól. És itt követték el a zsidók a tragikus hibát, hogy valójában mindig a látható tapasztalatokat vették figyelembe a lelkiek helyett. Annak ellenére, hogy a fizikai körülmételkedésük megtörtént, továbbra is a testük vágyai után jártak. Pál azt írja, hogy a lényeg az, hogy „kivágjuk” magunkból a test vágyait, és ne keressük azok kielégítését.

Tehát Pál szerint annak ellenére, hogy a pogányok nem metélnedtek körül, és a zsidók pedig megtették ezt, mégis a pogányok azok, akiket Isten elfogad, mert Ő a szívek körülmételését figyeli.

A rituálékkal kapcsolatban az a tragédia, hogy az emberek gyakran a valóság helyett rituálékban vesznek részt. A mai világban nagyon sokan a valóság helyett a bemerítkezés és a keresztség ceremóniájában hisznek.

Pál leírása szerint, a bemerítkezés a régi élet halálát szimbolizálja, hogy azután Krisztus szerint éljek lélekben. Ha tehát kisgyerekként megkeresztelted, vagy felnőttként bemerítkeztem, és még mindig a régi élet szerint élek, akkor a ceremónia semmit sem jelent.

De ha a Lélek szerint élek az új Krisztus szerinti életben, akkor az is megtörténhet, hogyha valamilyen objektiv ok miatt nem volt víz a közelben, ez nem teszi kétségessé a megváltásomat, vagy a Jézus Krisztusban élt új életem tényét. Tehát nem a rituálé számít, hanem csak a szívem állapota, amely a Lélek szerintivé válik.

A keresztségben velem együtt eltemettek benneteket, és velem együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halottak közül.

És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülméletlenségében, ővelem együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünket.

Pál itt mindkét ceremóniát összekapcsolja, mivel mindkettő tulajdonképpen ugyanazt jelképezi. A zsidók számára a körülmételkedési ceremónia volt az, amely azt szimbolizálta, hogy ezután a Lélek szerint élek, és többé nem a test szerint. A kereszténynek a keresztelkedés, azaz a bemelegítés ugyanezt jelentette. A valóság pedig az, hogy nem maga a rituálé számít, hanem az, hogy mi történt a szívemben és az életemben.

Az Efezusi levél 2.-ik fejezetében írja Pál: *Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint;*

Itt a Kolossé levélben azt írja Pál, hogy *megbocsátva nekünk minden vétkünket.* Ezt nagyon szeretem, mert a Krisztusban vetett hitünk által az egész múltunk, minden hibánk és bűnünk eltöröltetik.

Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára.

Azt a törvényt, amelyet ezek a tévtanítók rá akartak erőszakolni a kolossébeliekre, és annak minden apró részletét eltörölte Jézus.

Igy tehát, Krisztus a törvény végét jelentette azok számára, akik hisznek, mert a törvény nem tudott megigazítani, csak egyedül ítéletet mondhatott felettünk.

Jézus eltörölte ezeket, tehát mi már nem vagyunk a törvény fennhatósága alatt. A megigazulásom nem fakadhat a szabályok és törvények betartásából, sem pedig a cselekedeteimből, hanem egyedül csak a hitemből. A hitem viszont cselekedeteket fog szülni, hiszen ha azt állítom, hogy van hitem, de a cselekedeteim nincsenek ezzel összhangban, akkor tévesen állítom azt, hogy hitem van.

A cselekedetek mindig a hit következményeként kell jelentkezzenek, és ez azt jelenti, hogy a megigazulásom szempontjából nem függök a cselekedeteimtől. Nem mondhatom azt az Isten előtt állva, hogy igaz vagyok, mert sokszor imádkozom, sokszor olvasom a Bibliát. De mivel hiszek Jézus Krisztusban, azért olvasom a Bibliát, hogy jobban megismerhessem Őt. Szeretem Őt, hiszek benne, beszélgetek vele, és állandó közösségben és kapcsolatban szeretnék vele lenni.

Ettől még nem leszek igaz. Ez csak annak a ténynek a következménye, hogy a Jézusban vetett hitemen keresztül Isten igaznak számít engem. Nagyon fontos, hogy mindezt megértsük!

Nagyon könnyen eshetünk abba a hibába, hogy a megigazulásunkat tevékenységeink következményeként lássuk. De amikor ezt tesszük, akkor azonnal ítélkező pozícióba helyezük magunkat, és megítéljük azokat, akik nem tesznek olyan sokat, mint mi. Aztán elkezdünk felsőbbrendűként viselkedni, mert mi a megfelelő dolgokat tesszük. Mivel a valódi megigazulásunk Krisztusban van, ezért ezzel nem dicsekedhetünk, és az általunk végzett munkával sem. Egyedül csak Krisztussal dicsekedhetünk, aki mindezeket a dolgokat értünk teszi meg.

Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.

Jézus Krisztus keresztje volt az a hely, ahol a Sátán fölötti diadal beteljesedett. A Sátán igen gyakran legyőzetik, mert nincsen teljhatalma, és gyakran csapdába esik, mert Isten „ráborítja az asztalt”.

Józsefet testvérei eladták Egyiptomba rabszolgának. Később József megfejtette a fáraó álmát, és ennek következtében Egyiptom vezetője lett. Ekkor eljöttek testvérei Egyiptomba, és gabonát akartak vásárolni tőle. Amikor rájöttek, hogy az általuk korábban elárult testvérükkel üzletelnek, akkor nagyon megijedtek, mert azt hitték, hogy bosszút fog állni. De József azt mondta: „Ne féljete a bosszúállásom miatt, mert tudom, hogy rosszat akartatok, de Isten mindezt jóra használta fel.”

Gyakran történik meg, hogy az Isten kezébe veszi a Sátán rossz szándékait és jót formál belőlük.

Hámán is fejébe vette, hogy egyszer s mindenkorra elpusztítja a zsidókat. Kikényszerítette a királynál, hogy az általa kijelölt személyt magasztalják fel a király városában, és az ellenszegülőt pedig akasszák fel az általa emelt 30 méter magas akasztófára, hogy az egész város láthassa. Aztán ő maga került a saját maga által állított akasztófára.

A Sátán Jézust a keresztre juttatta, felbújtotta ellene az embereket, de pontosan a keresztt lett az a hely, ahol Jézus legyőzte őt.

A törvény is minket akart, mert a bűn zsoldja a halál, Sátán is minket akart, mert a Sátán szolgálatának jutalma a halál, de Jézus megváltott minket a törvény átkától és a Sátán erejétől is. Megvásárolt minket a kereszten, mert ott fizette meg a bűneink árát, tehát lefegyverezte a hatalmasságokat és fejedelemségeket. A keresztt tehát Jézus győzelmének nyilvánossá tétele.

Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt. Hiszen ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.

Mindezek törvény alatti dolgok voltak: nem ehettek bizonyos húsokat, és azokat a húsokat, amiket megettek, különleges szertartás szerint kellett elkészíteni. Voltak

szent napjaik: az újhoid ünnepe és az ünnepnapok, de Pál azt mondja, hogy ne hagyjátok, hogy ezek miatt bárki is megítéljen titeket, mert ezek már nem számítanak a keresztény és az Isten közötti kapcsolatban.

Az Istennel való kapcsolatom nem lesz jobb attól, hogy bizonyos ételeket eszem vagy nem. Ma sokan vannak akik megítélnek minket ételek vagy italok fogyasztása miatt, vagy bizonyos napok miatt. Ezek a szent napok mind az elkövetkező dolgok előhírnökei voltak. A valódi lényeg Jézus, és a szabadnap csak egy előhírnöke volt annak a megnyugvásnak, ami a miénk Jézusban. Ezért teljesen mindegy, hogy vasárnap gyűlünk-e össze az Ő imádatára, vagy éppen szombaton.

A szabadnap lényege az volt, hogy bemutassa azt a nyugalmat, amelyet Isten az ő népe számára adott, de mindez csak előfutára volt a Krisztusban levő valódi a nyugalomunknak.

A törvény tanulmányozásának egyetlen értelme számunkra az, hogy megértsük, hogy mit tett értünk Jézus a bűneinkért adott áldozatával.

Ne vegye el tőletek a versenydíjat az, aki alázatoskodásban és angyalok iránti tiszteletben tetszeleg, látomásaival foglalkozik, saját bölcsességétől ok nélkül felfuvalkodik

Vannak olyanok, aki azt állítják, hogy nem kell Istent minden kis dologgal zavarni, mert Istent nem érdekli minden apróság. Ezért sokkal bölcsebb lenne, ha egy szenthez imádkoznál, hogy ő közbenjárjon érted, mert Isten biztosan szereti őt, hiszen szent ember volt, és Isten bizonyára halgatni fog rá. Mindez hiábavalóság, mondja Pál.

de nem ragaszkodik a Főhöz: pedig ő tartja össze az egész testet inak és ízületek segítségével, és az őáltala növekszik az Isten szerinti növekedéssel.

Mindnyájan fordulhatunk közvetlenül Jézus Krisztushoz, és Tőle megkaphatjuk a táplálékunkat amely a növekedésünkhöz szükséges. *Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, és sem Mária, sem egyetlen más szent vagy angyal sem tud közbenjárni értetek.*

Jézus azt mondta, hogy *Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.* Nem lehet az Atyához eljutni a szenteken vagy Márián keresztül! Közvetlenül jöhetsz az Atyához Krisztuson keresztül. *Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.* Nem kell a vezérlétrán keresztül jöjnek az Atya felé.

Jézus megnyitotta számunkra az ajtót közvetlenül Isten trónusához, mert Isten gyermekeivé váltunk, és egy fontos dolog a gyerekekkel kapcsolatban, hogy mindig bejuthatnak az apjukhoz.

Mivel nagyon elfoglalt vagyok, ezért nem tudok mindenkivel találkozni. Gyakran az emberek eljönnek ide, de nem tudok velük találkozni a sok munka miatt. Aztán itt vannak az unokáim, akik kopognak az ajtómon, és bekiáltanak, hogy „Nagyapa!”- az ajtó

pedig azonnal kinyílik, és mindig van idő rájuk. Közvetlen bejutásuk van a kapcsolat miatt. És a mi kapcsolatunk miatt mi is mindig „be tudunk jutni” Istenhez. Az ajtó mindig nyitva áll.

*Ha tehát Krisztussal meghaltatok a világ elemei számára, miért terhelitek magatokat olyan kötöttségekkel, amelyek csak az e világ szerint élőkre kötelezők:
„Ne nyúlj hozzá, ne ízeled meg, ne is érintsd!”*

A gnosztikusok által hirdetett aszkéta életmód tette őket lelki emberekké? Keress egy 2x2 méteres kuckót, zárd magadra, zárd ki a világot, ülj ott és egész nap olvasd a Bibliádat, énekel dicshimnuszokat, böjtölj és élj ott egész életedben, és akkor szent leszel – de ez nem igaz.

Ezek a dolgok a test fegyelmezése és az alázatosság szemponjából ugyan bölcs elemeket tartalmazhatnak, de a valóság az, hogy ezek nem szolgálják Istent, csak a testet elégítik ki.

Azokról van itt szó, amik arra valók, hogy elfogyasztva megsemmisüljenek. Ezek csupán emberi parancsok és rendelkezések.

Ezeknek a megtartása a bölcsesség látszatát kelti ugyan a magunk csinálta kegyeskedés, az alázatoskodás és a test sanyargatása által, valójában azonban semmi értéke és haszna nincs, mert öntelt felfuvalkodottsághoz vezet.

Másszóval, lehet, hogy a testem teljesen elégedett lesz egy 30 napos böjt után, mert be tudtam bizonyítani, hogy ura vagyok a testi kívánságoknak, de ha valójában ebben a cselekedetemben tetszelgek, ez nem dicsőíti Istent.

Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül.

Nem vagytok tehát a földi dolgokhoz kötözve, nem vagytok a törvény alatt, hanem az élet új dimenziójában, a lelki dimenzióban éltek.

Az odafennvalókkal törődjete, ne a földiekkel.

Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben.

Ami vagyok és amit hiszek, az meg kell nyilvánuljon az életemben.

Ez nem jelenti azt, hogy Pál engedélyt ad ezeknek az embereknek, hogy a testük vágyai szerint éljenek. Nem azt mondja, hogy teljesen mindegy, hogy miként éltek, hanem azt, hogy ezek a dolgok nem fognak megigazítani, ezért nem helyes Istennel negatív kapcsolatban lenni a törvény alatt. A kapcsolat pozitív kell legyen, amelyben mi magunk keressük a Lélek dolgait, amelyek odafent vannak, mert *Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem.* Nem élhetek többé testi vágyak szerinti életet.

Mikor Krisztus, a mi életünk

Látjátok, ez mindennek a kulcsa. Képesek vagytok-e azt kijelenteni, hogy Krisztus az életetek? Pál azt mondta, hogy „számomra az élet maga Krisztus.”

Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben.

Jézus ismét el fog jönni, hatalmas dicsőségben.

„Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.”

Milyen fontos úgy élni, hogy azt mondhassuk, hogy „Krisztus az én életem”.

Öljétek meg tehát tagjaitokban azt, ami csak erre a földre irányul: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás, mert ezek miatt haragszik Isten.

Pál az efezusiaknak is hasonló dolgokat mond:

Hiszen jól tudjátok, hogy egyetlen paráznának, tisztátalannak vagy nyereszkedőnek, azaz bálványimádónak sincs öröksége a Krisztus és az Isten országában.

Senki meg ne tévesszen titeket üres beszédével, hiszen éppen ezekért sújtja Isten haragja az engedetlenség fiait.

A galata levélben pedig:

A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás,

bálványi mádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás;

irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát.

A római levél első fejezetében azt írja: *Isten ugyanis haragját nyilatkoztatja ki a mennyből az emberek minden hitetlensége és gonoszsága ellen, azok ellen, akik gonoszságukkal feltartóztatják az igazságot.*

Ne hagyjátok hát, hogy az emberek becsapjanak: Nem örökölhetitek az Isten királyságát, ha a test kívánságai szerint éltek. Jézus Krisztus elfogadásának ténye azt jelenti, hogy lemondtam a test vágyairól, meghaltam a testemnek, hogy Istennek éljek a Lélek szerint Krisztusban. Ha még mindig a testem szerint élek, akkor nemcsak a bemelegítés ceremóniáját semmisítem meg, hanem minden egyes szavamat is.

János azt mondta, hogy „ha egy ember azt mondja, hogy szereti Istent, de megveti a testvérét, az hazug.” Ha egy ember azt állítja magáról, hogy Krisztusban él, akkor úgy kell élnen, ahogy Krisztus tanította. Nem az számít, hogy mit mondasz, hanem az, hogy hogyan élsz.

Lélekben jársz-e, megölted-e a tested kívánságait? Ne légy tudatlan! Ha a test szerint élsz, akkor nem fogod Isten királyságát örökölni, mert az egy lelki királyság a lélek szerint élőknek, attól függetlenül, hogy te mit állítasz erről.

Vessétek el ezeket a dolgokat magatoktól, és ne számítsatok arra, hogy az Isten kegyelmes lesz majd veletek. Izrael gyermekei is azt a tragikus hibát követték el, hogy azt gondolták, hogy Isten kiválasztott népeként úgy élhetnek, mint a többiek, akik körülöttük vannak. Ez nem igaz! Úgy kell élnetek, mint Isten valódi népe!

Ti is ezeket tettétek egykor, amikor ezekben éltetek; most azonban vessétek el magatoktól mindezt: a haragot, az indulatot, a gonoszságot, az istenkáromlást, és szátokból a gyalázatos beszédet. Ne hazudjatok egymásnak, mert levetkőztétek a régi embert cselekedeteivel együtt, és felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt.

Úgy kell éljünk, mint Jézus. Ő a mi példaképünk, Ő az akinek a képmására alakít át minket a Szentlélek.

Itt már nincs többé görög és zsidó, körülméletlenség és körülméletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus.

Krisztusban nincsenek vallási, etnikai vagy egyéb különbségek. Krisztus a minden mindenekben: nincs szegény és gazdag, nincs különleges és kedvezményezett osztály, mindnyájan egyek vagyunk.

Öltsetek tehát magatokra - mint Isten választottai, szentek és szeretettek - könyörületet szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet. Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is. Mindezek fölé pedig öltsetek fel a szeretetet, mert az tökéletesen összefog mindent.

Tehát itt nemcsak arról van szó, hogy a levetjük a test régi vágyait magunkról, hanem ezek helyett Krisztust vesszük magunkra, és szerinte való életet élünk.

És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben, hiszen erre vagytok elhíva az egy testben. És legyetek háládatosak.

A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsétek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljétek szívetekben az Istennek.

Amit pedig szóltok vagy cselekesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istennek őáltala.

Ti asszonyok, engedelmeskedjétek férjetekeknek, ahogyan illik az Úrban.

Ti férfiak, szeressétek feleséteket, és ne legyetek irántuk mogorvák.

Isten nagyon egyszerű szabályokat adott a házasságról. Egy szabály a férjre vonatkozik, egy pedig a feleségre, és ha ezeket a szabályokat betartjuk, akkor boldog

házasságunk lehet, de ha áthágjuk ezeket, akkor nyomorúságot hozunk a kapcsolatunkra.

Az asszony számára: engedelmeskedj a férjednek, a férj számára: szeresd a feleségedet.

A kettő egymáshoz kapcsolódik.

Isten tudja, hogy a nő számára a legnagyobb szükséglet az, ha tudja, hogy szeretik őt mindenki felett. Amikor ezt tudja, akkor biztonságban van, és mindenbe beleegyezik, amit a férje tesz, és így könnyen tud engedelmeskedni neki, mert tudja, hogy a férje őt szereti a legjobban.

Isten azt is tudja, hogy a férj legnagyobb szükséglete az, hogy érezze, hogy ő irányítja a dolgokat. Ennek megkérdőjelezése nehézségeket eredményez, viszont ennek elismerése nyitja meg az ajtót arra, hogy a férj a szeretetét számtalan módon kinyilvánítsa. A lázadás pedig azt eredményezi, hogy a férj bemutatja, hogy úgymint ő az úr, és nincs szüksége senkire, mert meg tudja oldani a dolgokat. Ez elhidegülést okoz, a feleség emiatt bizonytalanságban él, és még inkább megkérdőjelez mindent.

Ti gyermekek, engedelmeskedjétek szüleiteknek minden tekintetben, mert ez kedves az Úrnak.

Az életünk legfelsőbb tekintélye Isten. Ennek a kijelentésnek az az előfeltétele, hogy a szülők keresztények, és a gyermekük lelki javát akarják.

Ha a szülők nem keresztények, és olyan dolgot kérnek a gyerekektől, amely Isten előtti lelkiismeretük ellen szól, akkor a gyerekek Istennek kell engedelmeskedjenek, nem pedig az embereknek.

Ti apák, ne ingereljétek gyermekeiteket, nehogy bátortalanokká legyenek.

Igen könnyen el lehet bátortalanítani a gyerekeket értelmetlen, teljesíthetetlen elvárásokkal. Milyen érdekes, hogy minden áron azt akarjuk, hogy a gyerekeink ne kövessék el az általunk már elkövetett hibákat, és azt akarjuk, hogy jobbak legyenek, mint amilyenek mi voltunk. Nem akarjuk, hogy átlagos tanulmányi eredményük legyen, hanem azt akarjuk, hogy kitűnőek legyenek. Néha az általunk állított teljesíthetetlen elvárások teljesen elbátortalanítják őket. Figyeljünk ezekre, mert az emberi oldalukat vonjuk kétségbe.

Láttam olyan apákat, akik gyakran addig ingerelik a kisgyerekeiket, amíg azok kínjukban visítani kezdenek. „Kéred ezt a cukrot?” és akkor hirtelen elkapják az orruk elől, majd ezt megismétlik újból és újból, egészen addig, amíg a kicsi teljesen elveszti az önuralmát, és elkezd sírni, visítani, és akkor odaadják neki a cukrot. Ne tegyétek ezt, mert nem bölcs dolog ingerelni őket, és ezzel semmi jóra nem tanítjátok őket.

Ti szolgák, engedelmeskedjétek minden tekintetben földi uraitoknak; ne látszatra szolgáljatok, mint akik embereknek akartok tetszeni, hanem tiszta szívvel, félve az Urat. Amit tesztek, jó lélekkel végezzétek úgy, mint az Úrnak, és nem úgy, mint az embereknek,

A mai világ szerint itt a beosztottak és a vezetők kapcsolatáról szól Pál. Milyen jó lenne ilyen beosztottakkal dolgozni, akik jó hozzáállással és teljes szívvel dolgoznak, nem azért mert „jön a főnök, dolgozni kell.”

tudván, hogy ti viszonzásul megkapjátok az Úrtól az örökséget; az Úr Krisztusnak szolgáljatok tehát.

Lehet, hogy abból élsz, hogy a gyárban vagy az irodában dolgozol, de valójában az életed a Krisztusé, és az Ő szolgája vagy. Ezért ha a napi munkád során úgy dolgozol, mint akinek Ő a főnöke, akkor sok lehetőséged lesz arra, hogy róla tegyél bizonyosságot a körülötted levőknek. Látják a jó hozzáállásodat, amikor a főnök letol, vagy nehéz munkát ad neked, és megkérdezik, hogy hogyan csinálod?

Aki pedig igazságtalanul cselekszik, azt kapja vissza, amit tett, mert nincsen személyválogatás.

Ti urak, adjátok meg szolgáitoknak azt, ami igazságos és méltányos, hiszen tudjátok, hogy nektek is van Uratok a mennyben.

Az imádkozásban legyetek kitartóak, és legyetek éberek: ne szűnjetek meg hálát adni.

Az imádság legnagyobb része a hálaadás, a dicsőítés, a kisebb része pedig a kérések.

Imádkozzatok egyúttal értünk is

Pál minden gyülekezetnek azt mondta, hogy imádkozzanak érte, és minden pásztor érzi, hogy szüksége van imádságra.

hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amely miatt most fogoly is vagyok, hogy azt hirdethessem.

Bölcsen viselkedjete a kívül állók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel.

Beszédeitek legyen mindenkor kedves, sóval fűszerezett, hogy így mindenkinek helyesen tudjatok felelni.

Péter mondta, hogy *legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet.*

Az én egész helyzetemet megismerteti majd veletek Tükhikosz, a szeretett testvér, a hű diakónus, szolgatársam az Úrban.

Tükhikosz vitte el ezt a levelet a kolossébeliekhez, aki igazi társa volt Pálnak.

Őt éppen azért küldtem hozzátok, hogy megismerjétek körülményeinket, és hogy megvigasztalja szíveteket.

Vele megy Onézimosz is, a hű és szeretett testvér, aki közületek való.

Valószínűleg ez az az Onézimosz, aki miatt a Filemonhoz szóló levelet írta Pál. Ő egy szökött rabszolga volt, aki találkozott Pállal Rómában, és ott Jézus Krisztus hitére tért. Pál a levéllel együtt visszaküldte őt gazdájához, Filemonhoz, amelyben esedezik Filemon megbocsátásáért, és azért, hogy engedje szabadon Onézimoszt a rabszolgaságából.

Ők tehát mindent tudatnak veletek, ami itt történik.

Köszönt titeket Arisztarkhosz, az én fogolytársam és Márk, Barnabás unokaöccse

Barnabás volt az első missziós út egyik résztvevője, Pállal együtt, akit Barnabás Tarzusból, szülővárosából hozott Antiókiába, mert tudta, hogy Pál ismeri a görög kultúrát, és képes lesz hirdetni az Igét a pogányoknak.

Márk is velük ment erre a missziós útra, de útközben visszafordult, mert megijedt, és amikor Barnabás a második útjukra is magával akarta vinni őt, akkor Pál ellenszegült, és ennek a nézeteltérésnek a következtében Barnabás Márkkal elindult egyfelé, és Pál pedig Szilásszal másfelé.

Most ugyanaz a Márk, akivel Pál nem akart elmenni a második missziós útra, itt van Pállal Rómában, és innen üdvözi a gyülekezetet,

akiről utasításokat kaptatok, és ha megérkezik hozzátok, fogadjátok be; továbbá Jézus, akit Jusztusznak hívnak.

Abban az időben a Jézus név igen elterjedt volt, ezért hívták Őt a názáreti Jézusnak, hogy megkülönböztessék a többi kisfiútól, akiket mind Jézusnak hívtak. Ez a héber Jeshua névből származik.

zsidók közül csupán ők munkatársaim az Isten országa hirdetésében; ők vigasztaltak engem.

Köszönt titeket Epafrász, aki közületek való, Krisztus Jézus szolgája, aki mindenkor küzd értetek imádságaiban, hogy tökéletesen, teljes bizonyossággal, állhatatosan maradjatok mindabban, ami az Isten akarata.

Epafrász ott volt Pállal Rómában, de állandóan a kolossébeliekért imádkozott. A Biblia szerint: *Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.*

És mit is imádkozik Epafrász? Hogy állhatatosak maradjanak Isten akaratában. János azt mondta, hogy *nincs nagyobb örömöm annál, mint amikor hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak.*

Nagyon lesújtó dolog, amikor elmész egy gyülekezettől, és azt hallod, hogy az egész darabokra szakadt. De, ha még évek múlva is azt hallod, hogy igazságban járnak az Úrral, az hatalmas öröm. Epafrász is azért imádkozott, hogy az a gyülekezet, amelynek korábban a pásztora volt, Isten tökéletes akaratában járjon.

Mert tanúskodom róla, hogy sokat fárad értetek és azokért, akik Laodiceában és Hierápolisban vannak.

Köszönt titeket Lukács, a szeretett orvos és Démász.

Lukács számos útjára elkísérte Pált, ő írta az egyik evangéliumot és az Apostolok cselekedeteit is.

Később Pál azt írja majd Démászról, hogy megtagadta őt, mert jobban szerette a jelen világot, mint az Isten dolgait, de itt még ő is együtt üdvözli a gyülekezetet Pállal és a többiekkel.

Köszöntsétek a laodiceai testvéreket, aztán Nimfát és a házánál levő gyülekezetet.

Amikor pedig felolvasták nálatok ezt a levelet, gondoskodjatok arról, hogy a laodiceai gyülekezetben is felolvassák, de arról is, hogy a Laodiceából érkezett levelet ti is felolvassátok.

És mondjátok meg Arkhipposznak: legyen gondod rá, hogy betöltsed azt a szolgálatot, amelyet átvettél az Úrban!

Nem tudjuk, hogy ki az az Arkhiposz, de az intés nekünk is szólhat: legyen gondunk arra, hogy betöltsük azt a szolgálatot, amelyet átvettünk az Úrban.

Mire hívott el Isten engem? Azt az elhívást be kell töltsöm. Jézus azt mondta, hogy „annak az akaratát kell teljesítenem, Aki elküldött engem.”

A köszöntést én, Pál, írom a saját kezemmel. Ne feledkezzetek meg az én bilincseimről! Kegyelem veletek!

Atyám, köszönetet mondunk az igazság szaváért, legyen ez lámpás a lábunk előtt, és világító fény az utunkon, hogy a te igazságod fényében élhessünk, kihasználva a kínáló alkalmakat arra, hogy szolgálhassunk és még jobban megismerhessünk Téged.